

Crítica

Imma Merino

Història d'amor llarga i feliç

Joaquín Achúcarro

Auditori Ter, 14 d'agost
 Festival de Torroella de Montgrí

És possible que una història d'amor semblant amb Joaquín Achúcarro es produeixi en altres escenaris i amb altres públics, però jo conec la que manté el pianista basc amb Torroella de Montgrí. Fa molts anys que dura, des del 1990, i dimarts passat va renovar-se amb un concert incommensurable en què, a la primera part, Achúcarro va abordar els *Preludis* de Chopin demostrant el que havia comentat abans de l'execució amb el didacticisme associat a la seva tasca de pedagog: que l'obra consta de 24 petites joies que no s'encadenen d'una manera arbitrària o capritxosa, sinó d'acord amb una arquitectura musical coherentment elaborada, però que allò important, sobretot, és que cadascuna explora una emoció humana fins a reflectir-ne la diversitat en el tot.

El que també és important és la capacitat expressiva d'Achúcarro i la profunda humanitat que, lligada a una experiència

El pianista bilbaí de 85 anys Joaquín Achúcarro va actuar dimarts al Festival de Torroella de Montgrí ■ MARTÍ ARTALEJO

de vida, traspuja la seva interpretació d'aquesta obra de Chopin i, de fet, de qualsevol altra: la música com un aprenentatge sobre la vida i/o la vida com una experiència pel coneixement i la transmissió de la música. Bergmaniana com soc, vaig pensar en la declara-

ció estètica que, a *Sonata de tardor*, hi fa la pianista que interpreta Ingrid Bergman a propòsit del *Preludi núm 2. en la menor*: "Chopin és emotiu, però mai sentimental. L'emoció ha de ser continguda. Ha de ser calmada, clara i austera." Hi vaig pensar perquè

em sembla que és justament així com Achúcarro interpreta Chopin.

La segona part del concert va estar dedicada a Claude Debussy. Hi va haver, però, una transició —entre tres peces breus i quatre dels també 24 preludis del compositor fran-

cès— en què va fer-se present la música de Manuel de Falla amb un homenatge a Debussy amb motiu de la seva mort, de manera que, partint de la sensualitat de l'havanera, la peça es transforma en una marxa fúnebre. Just abans, el pianista va inter-

pretar *La soirée dans Grenade*, una peça inspirada per una postal granadina que Falla va enviar al seu amic Debussy, que mai va trepitjar Andalusia. Tot va ser expressat de manera diàfana, sincera i sensible a través de la interpretació d'Achúcarro, un pianista atent al detall que acaba les obres de manera primorosa: acompanyant l'última nota, fent-la ressonar

Achúcarro interpreta Chopin amb una emoció continguda

a vegades amb una vibració inesperada que dona un altre sentit a la peça com si la fes repensar, fins a crear el silenci.

Joaquín Achúcarro, als seus 85 anys pletòrics, va regalar quatre bisos (entre els quals un lluminós *Clar de lluna*, de Debussy, i un tel·lúric *Fuego fatuo*, de Falla) culminant un nou capítol d'aquesta història d'amor inoblidable.